

MÉSZÁROS PÉTER

A fülemüle

Feljegyzések az egyik kedvenc apokalipszisemről

János kórház. Napsütés. Klórszag. Március idusa.

Kicsi, ötvenkilós, kiégett előadóművész vagyok. Sokat iszok, még többet panaszkodok. Apám szerint mindig a Szűz Mária kötényébe estem. És mégis, a saját legyőzhetetlenségemben való hited megingása előbb vagy utóbb bekövetkezik. Van, akinél ez később jön el, és egészen nyolcvanéves koráig úgy érzi magát, mint egy szovjet tank, aztán, amikor egyszer csak hopp, leállt egy vese és nyolc hónapja van hátra. Kelletlenül döbben rá, hogy nem hiába vonják ki a forgalomból a régi tankokat az igazán fontos ütközetek előtt.

Nekem huszonnyolc éves koromban jött a felismerés, hogy nem vagyok sérthetetlen, a bajok velem is ugyanúgy megtörténhetnek, mint másokkal. És ez a test, ez a szőrösödő elektrobioneurosztatikus vérpumpa simán megállhat, meghibásodhat, aztán elszállítja egy ukrán cigány traktoros, mint a szervizre szoruló orosz hadi egységeket Donyeck közelében a háború első napjaiban.

Infarktusom lett. A fülemben.

Az egyik leghülyébb infarktus, amikor egyszer csak arra kelsz fel, hogy hoppá, a nemjóját, hát megsüketültél a bal füledre. Az orvosok küldözgetnek ide-oda, hangvillákat nyomnak a fejedhez, mint kiskorodban, amikor megpróbálták veled kiénekelteni a magas C-t, és bosszúsan csóválják a fejüket a szakértők, hogy bizony szar ez, szar az, de nem tudjuk, miért van, talán a stressz, talán egy vírus, de még bizonyosabb, hogy fogalmunk sincs. De nem baj, tessék befeküdni a kórházba, tolunk önnek intravénásan egy kiadós szteroidkezelést.

Olyan, mintha szőnyegbombával lövöldöznénk Kijevre, lehet, hogy eltalálunk valami károsat.

És akkor bumm.

Ott állsz az alsógatyádban egy szexista vicceket mesélő nővérke előtt, aki éppen egy rózsaszín gumitűt eszkábál beléd, és sajnálkozik, hogy tényleg bocsánat a színe miatt, a fiatalúr nemigen néz ki buzinak, aki szereti a rózsaszínt, de hát csak ez van.

És bumm, kicsit remeg a lábad, belegondolsz abba, hogy vége az előadóművészi karrierednek. Még azelőtt, hogy egyáltalán elkezdődött volna. Mert ugyan ki akarna egy rokkanttal együtt dolgozni. Ki akarna egy színpadon állni veled, amikor meg se hallanád a végszavait. Ki zenélné a verseid alá, ha nem is hallod az akkordokat. Könnyek szöknek a szemedbe, de csak olyan játékosan, mutatóba, hiszen mégse sírhatod el magad egy szexista nővér előtt.

Hozzák-viszik a fekvőbetegeket, van itt minden, hatvanas bácsika, aki büszkén meséli húsz percig neked, hogy végre lecsusszant a felsértett garatján egy selymes kórházi szalámi. Van itt biosz témazáróra készülő srác, aki nehezen, halkán kérdez tőled valamit a mandulaműtete után, de te nem hallasz semmit, mert hát mandulaműtét, így ő is, no meg te is rádöbbenek arra, hogy megtaláltátok a tökéletesen ellentétes pólusotokat. Egy néma a süketet.

És itt van egy tátogó öregúr a kettes kórterem ajtajában, aki folyamatosan téged néz, mintha mondani akarna valamit. Fülében, orrában véres fásli, a kockás pizsamáján nemzetiszín kokárda.

Amikor összeomlik a sérthetlenségedbe vetett hited, két lehetőség van. Vagy elkezdesz azon gondolkodni, hogy legalább nem kell soha életedben drága fejhallgatót vened, és osztani kezded a szexista nővér gondolatát, hogy a férfiaknak amúgy is szelektív a hallásuk.

Vagy egyszerűen megnézed, hogy pontosan hány szem Mitrazapine-tól tudod úgy kiütni magad, hogy senki se keltsen fel többé. És új értelmet nyer a hallás, hallás, meghalás szóvicced, amit még kiskorodban meséltél egy hallókészülékes Maci csoportos kislánynak. Könnyűnek tűnik a döntés, pedig nem az.

Napokig fekszek.

Tőlem két kórteremnyire még mindig zsákokba csomagolva hordják ki halomra a halott covidosokat, pár száz kilométerre pedig néhány Anton és Szergej iszik a szamovárból egy javításra szoruló T-90-es tankon, én pedig azon gondolkodom, hogy eddig ez a kedvenc apokalipszisem.

Reggelente bejön egy orvos, csóválja a fejét, hogy na, fiatalúr, még mindig nem hall semmit? Nem, hát végül is ezt a kérdést is hallotta, szóval jól állunk, fel a fejjel, nazdarovje, lehet posztcovid tünet, vagy érte stressz mostanában? Hát igen, mindjárt kitör a harmadik világháború, legalább ön tud majd aludni a bombariadóban is.

Napokig fekszek tovább.

Néha-néha jön pár látogató, egy családtag, próbálom tartani bennük a lelket, hoznak egy kis süteményt, meg barnuló banánokat és feltétlenül átadandó Milka csokoládékat az ápolónőknek. Lemondok pár fellépést, és próbálom megsaccolni a főnökömnek, hogy meddig leszek táppénzen.

Behoznak egy srácot mellém, akinek az van tetoválva a karjára, hogy „ad astra per aspera”. Neurológusok vizsgálják a fejét az autóbalesete után, sajnos csillagokat lát.

A saját legyőzhetetlenségéd felbomlása után hirtelen elkezdesz hinni istenben és a mantrák erejében. Halleluja, gyógyulj fül, távozz, gonosz savó, a sátán már az ukrán kapukat döngeti. Elkezdem mondogatni ma-

gamnak, hogy gyógyulj, hallás, hatnak a gyógyszerek, hatnak a gyógyszer...

Nagyvizit van.

Nem hatnak a gyógyszerek, hümmög a szakorvosi kórus. Általában imádom, ha többen néznek. Ilyenkor azt érzem, hogy valami különlegeset tettem le az asztalra, valami nagyon grandiózusat, sérthetetlen. Most tíz szakorvos bámul rám, és vegyes hangulatot kelt bennem a dolog. Szeretném megbotránkoztatni, lenyűgözni az arcokat, mint a színpadon, de közben tudom, hogy ha én most éppen lenyűgözők valakit, akkor nagy valószínűséggel gyógyíthatatlan krónikus betegségem van. Ez a művész végső performansa. A haláli döbbenet.

Tudja, nem használnak a szteroidok, ilyenkor már lényegesebben javulnia kéne a helyzetnek, muszáj lesz felnyitnunk, veszünk egy kis zsírszövetet innen-onnan, befoltozunk ezt-azt, letörölgetjük emezt meg amazt, kicsit leszívjuk a sipolyt.

SIPOLY.

Valamiért imádom ezt a kifejezést. Amikor életemben először kórházban voltam, egy fantasy-t olvastam, abban voltak a gonosz szörnyek sipolyok, vagy szipolyok, lehet, hogy inkább vérszipolyok voltak már nem is emlékszem, de biztos, hogy pontosan úgy képzelem el azokat a lényeket, akik miatt infarktusom lett.

A kedves kék ruhás bácsi.

Gyors műtét lesz, el se altatjuk. Ezt kéne aláírni. Mi mindent elmondtunk magának. Gondolja át, ha bármilyen kérdése van, keressen. Azzal felveszi a táskáját és a kabátját ez a kedves kékruhás ambuláns úr, és könnyed léptekkel elszivárog a liftajtóban. Azt hiszem, az ellopták az oroszok a tankot dalocskát dúdolgatja, miközben sebesen nyomogatja az ajtócsu-

kó gombot. Próbálok minél tovább fenntartani vele a szemkontaktust, mert kicsit félek, hogy szimplán csak lelép az életemből. Az exeimen szoktam látni ezt a megkönnyebülő tekintetet, amikor visszahozzák a szégyenszatyromat, benne a ruháimmal és a fogkefékkel.

Jaj, benne volt a kombinált fogóm, dúdolom magamnak, és kicsomagolom az egyik ajándékszatyromból a fogkefét meg egy tiszta pólót, hiszen le akarok fürödni, mielőtt aláírom ezt a papírt.

Nem műtét, ez különleges katonai hadművelet.

Jól meggondolta? Most írja alá a halálos ítéletét. Viccelődik velem a nővér, miközben átveszi. Férfi vagy, ne sírjál, gondolom magamban és bámulok rá, hogy tessék, jól hallottam-e, mert tetszik tudni, mostanában nem nagyon bízok a fülemben. Na ne ijedezzen, lokális beavatkozás, gyorsan túl lesz rajta.

Streamelik a fejem.

Kifejezetten tudatmódosítószer-függő vagyok, erre akkor döbbsentem rá úgy igazán, amikor a popómba beadott morfium után húsz perccel visszajött a nővérke, és elkerekedett szemekkel kérdezi tőlem, hogy a fiatalúr meg hogy a viharba nem dőlt még ki, mint egy zsák krumpli a fészereből?

Szégyenkezve motyogom magam elé, hogy kedves nővérke, hát lehetséges, hogy nekem bizony morfin-toleranciám van.

A második adag után már puszikat küldök a folyosón a hordágyban, in-tegetek a betegápolóknak, hogy még visszajövek, tessék csak várni, és bevisznek egy kíméletlenül zöld terembe, ahol felnyitnak, és egy kivétítőn bámulom a fülkürtömön keresztül agyamba hatoló precíziós műszereket. Ha már ott van, doktor úr, hápogom morfinmámortól kiszáradt számmal, akkor igazán kivehetné onnan az összes volt barátnőm emlé-két. Sajnálom, mondja a maszk alatt, az sajnos a másik oldalon van.

Nem tudom nem nézni az agyam belülről, ahogy irodaházakba csapódnak a bombák és terhes nőket visznek a romok között hordágyon. Érzem, ahogy kopog az agyamban a sziréna, meg az a negyvenezer wattos kórházi energiatakarékos izzó bűgása.

A megsüketült fülben sosincs csönd.

Kiengednek a kórházból. A baloldal elvesztette a választást, én elvesztettem a bal oldalamba a hallásom, a háborúról szóló híreket is már csak fél füllel hallgatom, de a fülzúgás megmaradt és újra meg újra emlékeztet, hogy tőlem néhány kilométerre halomba lövik az embereket az utcán. Folyton zajongnak az elhalt idegsejtek, mint egy bepálinkázott Nirvana emlékezekar, az agy meg cifrán zúgolódik a hangok vasútállomásának peronján, hogy mi a bivalyszomorító úristenért nem jön már napok óta egyetlen zajszerelvény sem. Nem viszi el senki a hangmenekülteket.

Egy csepeli liftakna. Éjszaka. Cefreszag. Május vége.

Meg kéne ölni magam, morfondírozok viccesen, miközben befogom a fél fülem, hogy megnézzem, hallom-e a lift érkezésének morajlását. Olyan vicces lenne egy nagy viszonthallásra ordítással belevetni magad az aknába, de akkor sosem tudom meg, ki nyeri az orosz–ukrán háborút. Attól félek, már mindannyian inkább csupán elvesztettünk valamit.

Egy fesztivál Beregszászon a fűben éjszaka. Távolban kabócák vagy egy alterzenekar hangol.

A cipőtalpak alatt ropogó homokszemek az odesszai tengerparton.

Amikor felhívod, hogy megkérdezd, él-e még a harkivi animerajongó barátod, és kicsöng.

Nyitva felejtett teli hűtő bűgása egy nyári délután Kijevben.

Hallani, hogy vége van.

Hallani valami jót.

Hallani.